

Bira İçen Kız ğrencim

Bir gün görev gereği okuldan M.E.Müdürlüğü'ne giderken Emniyet Müdürlüğü'nün nnden geçiyordum. Hemen karşısında ise Sergen Pastanesi vardı. Cam kenarına iki kız, iki erkek ğrenci oturmuşlar, önlerinde bira dolu bardaklar gördüm. İster istemez gözüm bu kişilere takılınca okulumuzun öğrencileri olduğunu anladım. Onlar da benim onları fark ettiğimi anlayınca kafalarını eğdiler. O anda müdahale etmedim. Ben yoluma devam ettim. M.E.Müdürlüğü'ne gidip işimi gördüm. Zaten müdahale edecek zaman da yoktu.

Ertesi gün sabah okula geldim. Her zaman olduğu gibi öğrenciler, nöbetçi idareci ve nöbetçi öğretmenler nezaretinde içeri alınıyordu. Ben de okul müdürü olarak zaman zaman öğrencileri içeri alırken nezaret ederdim. Öğrenciler sıra ile önümüzden geçerlerken bir gün önce Sergen Pastanesi'nde bira içerken gördüğüm kızlardan birini tanıdım. Öğrenci sınıfına gittikten sonra o sınıfa dersi olan öğretmenle haber gönderdim. O ğrencinin müdür odasına gönderilmesini rica ettim. Öğrenci, ders başladıktan biraz sonra odama geldi. **“Kızım sen, benim Sergen Pastanesi'nde gördüğüm ğrenci değil misin?”** dedim. Kız ğrenci: **“Evet, benim.”** dedi. Ben kendisine: **“Kimin kızısın? Baban ne iş yapıyor?”** diye sorduğumda, babasının ve annesinin Almanya'da olduğunu, burada babaannesinin yanında kaldığını söyledi. Ben de: **“Kızım, seninle daha yakından ilgilenmem gerek. Annen baban burada olmayınca biraz boş kalmışsın. Babaannen de seninle yeteri kadar ilgilenememiş.”** dedim. Bir ğretmenin veya idarecinin hatta bir babanın neler söylemesi gerekiyorsa söyledim. Bir daha öyle yerlerde grmeyeceğimi söyleyerek kendisini sınıfına gönderdim.

Bu olay, benim her zaman yaptığım olaylardan biri olarak geldi geçti,

Bu olayı, eski ğrencimle Almanya'da karşılaştıktan sonra hatırladım. Bu ayrıntıları da öğrencim anlattı.

Manisa Lisesi olarak Almanya'nın Ingolstadt şehriyle ve oradaki liseyle kardeş okul projesi gerçekleştirmiştik. 1992 yılında bir grup ğrenci ile Almanya'daki kardeş okulun davetlisi olarak Ingolstadt'a gittik. Kardeş okul bizi Münih Olimpiyat Stadyumu'na geziye götürdü. Orada Olimpiyat Kulesi'ne çıktık. Bu arada Manisalı Türk işçileri ile tanıştık; çünkü otobüsün önünde Manisa Lisesi yazmaktaydı. Kardeş okul yöneticileri, bizleri gezdirdikten sonra akşamüzeri Ingolstadt'a döndük. Kaldığımız yere gelince otobüsten inerken bizi beklediğini sonradan anladığımız bir çiftin gülerek bize doğru geldiğini gördüm.

Ben, öğrencilerimizden birinin yakını olduğunu sanıyordum; çünkü götürdüğümüz öğrencilerin Almanya'daki yakınları zaman zaman öğrencileri ziyarete geliyorlardı. Otobüse doğru yaklaşan bayan birden bana sarıldı ve "Hoş geldiniz Hocam!" diyerek elimi öptü. Ben şaşkın bir şekilde kendisine bakarken Manisa Lisesi'nden öğrencim olduğunu söyleyerek kendini tanıttı. Yanındaki beyin de eşi olduğunu söyledi ve tanıştırdı. Tabii ben, bir anda bu bayanın öğrenciliğini hatırlayamadım. Bayan, akabinde "**Hocam, eşimle beraber sizi almaya geldik.**" dedi. Ben: "**Nereye?**" diye sorduğumda: "**Münih'e Hocam!**" cevabını verdi. Kendisine: "**Daha şimdi Münih'ten geldik!**" "**Hayır Hoca'm, ben sizi evimde bir kahve içirmeden gönderemem; çünkü benim üzerimde hakkınız çok büyük. Bunu bir kahve ile de olsa ödemek istiyorum.**" dedi. Ben, bu sözler karşısında bir tuhaf oldum, duygulandım. Kendisini hatırlayamadığım bu öğrenci üzerinde ne hakkım olabilir, diye düşündüm. Baktım, hem kendisi hem de eşi beni ısrarla Münih'e götürmek istiyorlardı.

İsrarlar karşısında bu nazik daveti kabul ettim. Öğrencilerimizi Müdür Başyardımcısı Hikmet Beye emanet ederek bir arabadan inip, diğer bir araba ile Münih'e doğru yola çıktık. Münih'e vardık, akşam yemeğini yedik, kahveleri içerken Bingül anlatmaya başladı.

"**Hocam biliyor musunuz? Biz, 1981 yılında Sergen Pastanesi'nde arkadaşlarla bira içerken siz bizi gördünüz ve görmezlikten gelerek başınızı çevirip geçmiştiniz. Ertesi gün beni odanıza çağırarak yaptığım işin yanlış olduğunu, ailemi sorduğunuzda 'Almanya'da' dediğimde, 'Sizinle daha yakından ilgilenmem lazım.'** diyerek bana bir anne-baba nasihati yapmıştınız; fakat o an ben içimden size güldüm. 'Sen ne anlarsın bu işlerden!' dedim; fakat o gün eve gidip kendi odama çekildiğimde sizin söyledikleriniz kafama çivi gibi batmaya başladı. 'Müdürüm benim dayım değil, amcam değil; ama söyledikleri doğru.' diyerek kendi kendime karar verip o arkadaşlardan ayrıldım. Zaten o sene son sınıftaydım. Mezun oldum. Ailem beni Almanya'ya aldı. Ben şu anda bir ambalaj fabrikasında çalışıyorum, eşim ise BMW fabrikasında çalışıyor. Çok şükür hem huzurumuz hem de geçimimiz iyi. Sizin o ikazınız olmasaydı, ben de o kız arkadaşım gibi olabilirdim." deyince ben: "**Hayrola! Ne oldu? Kimdi o arkadaşın? Dediğimde eski öğrencim: 'O arkadaşım (...) kızı L.K idi. Hocam, o arkadaş yanlış arkadaşları yüzünden çok kötü duruma düştü. Âdeta bataklığın içinde yuvarlanıyor, ailesi bile artık onun peşini bıraktı.'**" diye anlatınca içim burkuldu, o kadar üzüldüm ki anlatamam. O kız öğrencimin kötü duruma düşmesinden kendimi sorumlu hissettim. O günden beri hep

kendimi suçlu olarak görürüm. **“Neden o kız öğrencimi de çağırıp bir iki söz söylemedim. Şayet onu da ikaz ettiğim hâlde yine de o durumda olsaydı vicdan azabı çekmezdim; ama yine üzülürdüm.”** diye düşündüm.

Öğretmen arkadaşlarıma sesleniyorum. Lütfen gördüğünüz yanlışları, hatalı davranışları umursamazlıktan gelmeyin. Mutlaka tatlı dille ve güzel sözlerle uyaralım. **Eğitim, toprağa atılan bir tohum gibidir.** Ya hemen etkisini gösterir ya da yıllar sonra. İşte Bingül adlı öğrencimde etkisini hemen göstermiş. Mevlâna diyor ki: **“Hangi tohumu toprağa attın da filiz vermedi!” Toprağa düşen hiç bir tohum zayii olmaz; er geç filizlenir. Eğitim de tıpkı toprağa düşen bir tohum gibi insan ruhuna ve beynine düşen bir tohum gibidir; er geç mutlaka bir gün etkisini gösterir.**

O günden beri Bingül’ün arkadaşı o eski öğrencim L.K. için kendimi hâlâ suçlu hissederim. O kız öğrencimin yanlışa ve bataklığa düşmesinden kendimi sorumlu tutarım. **“Keşke L.K.yi çağırıp birkaç kelime de ona söyleseydim!”** diye hayıflanır dururum.

Bingül’ün arkadaşı L.K. nin hatası dolayısıyla:

Aşk yedi saniye, heves yedi dakika, pişmanlık ise ömür boyu sürer.

Kadehlerde boğulanlar, denizlerde boğulanlardan daha fazladır.

Dizginlenemeyen emeller ve arzular azgın bir at gibidir, sahibini çiğner

Gafletten ağır uyku, şehvetten kuvvetli hırs yoktur.

Daha çok bataklığa batmamak için yaptığımız hatadan dönmekten ve şantajlardan korkmayın.

Dikkatsizlik pişmanlığın başlangıcıdır.

Not:1- **“OKUL MÜDÜRÜNÜN GÜNLÜĞÜNDEN Yaşanmış İbretlik Anılar”**
2-Akhisar İlim Yayma Cemiyeti Başkanı Sayın Ekrem Kurt Bey kardeşimle, öğrenci yetiştirmeye ve eğitime hatırı sayılır desteklerde bulunan KAAN HOLDİNG yöneticilerinden İstanbul İlim Yayma Cemiyeti gönüllüsü Sayın Hasan KAAN beyefendi kardeşimi Akhisar’daki iş yerinde ziyaretle eğitim üzerine sohbetlerde bulunarak yeni çıkan kitaplarımı kendilerine takdim ettim. Yoğun işleri arasında ofisinde bize zaman ayırıp misafir eden Sayın Hasan KAAN beyefendi kardeşime çok teşekkür ederim. www.kadirkeskin.net